

Lipsa de semnificație a unei întâlniri

„ÎNTÎLNIRE LA SENLIS” de Jean Anouilh la Teatrul „Barbu Delavrancea”*

Am răspuns amabilei invitații a teatrului „Barbu Delavrancea” formulată într-un stil vioi-publicitar: „Grăbiți-vă și dv. să nu pierdeți palpitanta *Întîlnire la Senlis*”. Am găsit însă spectacolul pe jumătate „palpitant” (ca să folosim, dacă ne este îngăduit, terminologia anunțului). Și, pentru că tot sîntem în domeniul jumătăților de măsură, poate că alegerea piesei a fost tot pe jumătate gîndită (sala pe jumătate goală nu poate fi un indiciu?) În mod firesc, ne-am pus și de astă dată banala, atît de des repetată întrebare: un autor trebuie jucat oricum, sau trebuie să intervină o atitudine selectivă în abordarea lui? Unui nume de largă circulație pot să i se acorde polițe în alb? Nu se impun anume rigori, un anume discernămint în ce privește alegerea a ceea ce vom juca din opera sa?

În ce măsură definește astăzi *Întîlnire la Senlis* pe Anouilh, autorul *Ciocîrliciei* sau al lui *Becket* (pe care, în treacăt fie spus, încă nu l-am văzut pînă acum pe o scenă bucureșteană)? În perspectiva anului '68, *Întîlnire la Senlis*, operă oricum de început, scrisă cu trei decenii în urmă, chiar fără a-și fi știrbit nimbul poetic, solicită parcă o anume indulgență cînd te apropii din nou de ea. Nici prin densitatea dialogului, nici prin meșteșugul dramatic, nici prin capacitatea de portretizare, piesa nu se impune în ansamblul operei lui Anouilh. Încercarea de evadare (pentru o seară sau pentru restul vieții) a lui Georges dintr-un mediu în care a intrat cu destulă ușurință, fără prea multe probleme de conștiință, poate fi acceptată cu condiția unei îngăduitor-ironice detașări. Tutela pe care au exercitat-o asupra sa părinții, și care îl urmărește asemenea unui fatum, nu apare artificioasă, iar tribulațiile sentimentale ale eroului pot fi și ele acceptate cu respectarea aceleiași condiții. Performanța lui Anouilh în această piesă este că, pe o serie de date convenționale, cu un conflict destul de livresc, a țesut o atmosferă poetică, încercînd să materializeze un vis, aspirația spre puritate, cu accente uneori duioase-grave. Totuși Anouilh, ca și eroul său, prins în complicațiile unei acțiuni ce ia întorsături neașteptate, nu mai respectă, la un moment dat, regulile jocului pe care singur îl imaginează, confundînd planul real cu visul.

Am avut impresia că în spectacolul Teatrului „Barbu Delavrancea” (regia Călin Florian) piesa apare (cu nerespectarea acelorași reguli de joc) mai degrabă ca o fabulă cu o morală dulceagă, decît un joc spiritual și poetic, ceea ce accentuează neverosimilul conflictului și al mișcărilor sufletești ale eroilor. Poate de aceea finalul alunecă, pe neobservate, în melodramă și nu se realizează nici unitatea stilistică (desele schimbări de registru de la o scenă la alta apărînd discordante). Inegalități întîlnim și în interpretare. Georges (George Bănică) pare prea tulburat de momentul pe care îl trăiește. Vibrația lui emoțională sacrifică umorul ironic pe personajului. Subliniem aceasta, fiindcă dincolo

* Regia: Călin Florian. Decoruri: Erwin Kuttler. Costume: Gabriela Nazarie. Distribuția: George Bănică (Georges); Adrian Petrache (Robert); Marieta Luca (Barbara); Dominic Stanca (Domnul Delachaume); Stela Moga (Doamna Delachaume); Alexandra Albulescu (Edmée); Doina Tamaș (Isabelle); Dimitrie Dunca (Philémon); Lucreția Racoviță (Doamna Montalambreuse); Mihai Stan (Chelnerul casei Chauvin); Virginia Stingaciu (Proprietăreasa).

Scenă din spectacol

de neajunsurile arătate, se cer reținute o seamă de calități ale interpretului, îndeosebi o reală sensibilitate, care îi deschide calea spre abordarea cu certe șanse de reușită a unei game largi de roluri. Doina Tamaș (Isabela), delicată, vaporosă, ușor stranie, a constituit o apariție intențional interesantă, din păcate, oarecum rece și necomunicabilă. Dimitrie Dunea, actor de compoziții comice copioase, nu renunță la nimic din ce îi putea oferi rolul generos al cabotinului Philémon, folosind o pastă groasă și realizând efectele scontate. Actorul, ca și rolul, are însă suficiente resurse comice pentru a nu supralicita — așa cum s-a întâmplat uneori — o prezență scenică și așa destul de marcată. Aceeași observație și pentru Mihai Stan, un actor ceva mai tânăr, cu promițătoare valențe scenice, în rolul stilatului majordom al Casei Chauvin. Cu o apreciabilă discreție și-a compus partitura comică a rolului Lucreția Racoviță (Doamna Montalambreuse). Marieta Luca (Barbara) a „pozitivat” prea mult personajul, pe care l-a interpretat de altfel conștiincios, iar Adrian Petrache, la fel de conștiincios și preocupat de stil, a accentuat cinismul lui Robert, depozându-l însă în unele scene de umor.

Decorul lui Erwin Kuttler, alb, strălucitor, construit în lemn vopsit și stofe ușoare, cu transparențe din loc în loc, nu este favorizat de luminile reflectoarelor, înstrăinind atmosfera proprie acțiunii.

Regretăm că întâlnirea lui Anouilh cu colectivul Teatrului „Barbu Delavrancea” nu a putut prilejui satisfacții prea mari nici regizorului Călin Florian, nici interpreților (al căror potențial artistic nu-l contestăm de loc), și se pare nici publicului.